

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

KISKÖZÖSSÉGI BESZÉLGETÉSEK

Téma: **AZ ANGYAL VÁLASZOL**

**Valamint, a felvetődő kérdések
megbeszélése**

Titokzatos, csodálatos tanítás a szeplőtelen, örök fogantatás.

2023.03.16.

Tartalom:

A teremtő világ szellemi lényeinek létállapota az egység és a teremtés vonatkozásában.

Mi nem teszünk, nem adunk, nem veszünk,
nem voltunk, nem leszünk, - mi *vagyunk* ÁLTALA. (38.b.G.)

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: Drága Jézusom, Mennyei Atyánk, Őrangyalaink és Mindannyian! Ti, akik vezettek minket és akikkel közös a feladat és a cél, hogy ez a tanítás, amit a Gittáék által küldtetek, valóságot öltönn Általatok és általunk. A mi közösségünk, mint kiválasztottak számára, hozzáépítjük mind ahhoz, amit eddig az evangélium és a Hang tanításaiból megértettünk és befogadtunk és még azon is tovább lépve, meglássuk azt, ami a Ti világotok. Az Örömnépen valóban egy olyan új tartalom állt elénk, egy olyan rendkívüli valóság, amit most még, csak körvonalaiiban látunk. Mindazt a valóságot felismerni, amit egy-egy alkalommal lehetővé tesztek, hogy tisztábban lássunk, annak itt a Földön időre van szükség. A hozzáállásunkban, a szívünkben, az értelmünkben, amely mindannyiunk részéről olyan amilyen, de törekvésében mindannyiunk azon van, hogy amire képes azt megtegye. Hála és köszönet mindenért. Ámen

Ámen.

János: Kedves Testvérek! Szeretettel köszöntök mindenkit, ma 2023. március 16. csütörtök napja van, közösségünknek a tanulási napja. Ahogy a Kata az imájában megfogalmazta sok minden új állt elénk az Örömnépen. Azt kérdezném hozott-e valaki egyéb témát, kérdést, korábbi anyagainkkal kapcsolatban.

Kata: Van egy gondolatom, amit szívesen megosztok veletek. Számomra amikor az egység vonatkozásáról beszélünk, akkor a teremtett világ abban a képben áll elibém lehet, hogy egyedi módon, hogy nem a fizikai valóságát látom a kőnek, a növénynek és az állatnak, amikor a hét a négyen keresztül egyesül. Az ásványt és a növényt már az állat is hordozza. Én ilyenkor mindig az analitikus gondolkodásomat veszem elő, amit az asztrológiában tanultam, hogy az ember vonatkozásában megtudom a kőnek azt a szellemi mivoltát határozni vagy behelyettesíteni, amikor azt mondom, hogy az embernek a kő analógiáját lefedő földi valósága, a mérték. Azt gondolom, hogy az embernek az anyaggal meg kell találnia azt a mértéket, azokat a szabályokat, azokat az alapokat, amire építkezni tud, mint ember. Az a léte, hogy egy társadalomban, egy családban, a munkahelyen, tehát különböző élethelyzetekben, különböző felállásokban, bizony ezeket is meg kell tanulnia. A növény szintjén látom azt a növekedést, amint tör a fény felé. Az embernek ehhez nyilván ismeretekre van szüksége és kell az a nyitottság, az a bátorság és hit, amit a Hang is kiemel. Kell az a fajta törekvés, amely valójában egy benső tartás, szilárd egyhelyben állás, gyökeret eresztés, amely a növényre jellemző. Ezt tanítja úgy az angyal, hogy: *Legyetek ti is a saját helyeteken, kívül, mint belül! Ne a hely változtasson titeket - ti változtassátok helyeteket!* Az állat szintjén pedig megjelenik a több, a mozgás,

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

az, összhang. Az embernél ez a józan ész, amit a Hang tanít. Az éberség, ami az evangéliumban található. Máté 25.13. Legyetek hát éberek (virrasszatok), mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát, (amelyen az Emberfia eljön). Az angyal arra hívja fel a figyelmünket számtalanszor, hogy: *Figyeljetek*. A dal esetében az összhangra. Számomra több tanítás összehozható ezeknek a teremtett síkoknak az analógiájával az emberre vonatkoztatva.

János: Ha kérdésed nincs, elmondtad a gondolataidat. Köszönjük szépen.

A. Kati: Eszembe jutott, hogy az angyal könyvben volt az esküvel kapcsolatban, amely arra biztatja őket, hogy esküdjetek az égre. Ez szöveget ütött a fejemben. Amit a Kata mondott, azzal kapcsolatban, amit az ásványról mondtál, azt rögtön be tudtam helyezni és a növényt is, de az állatot nem egészen.

Ildikó: Én csak ámulok és bámulok és igyekszem odafigyelni. Engem olyan állapotba hozott a tanulás egységre vonatkozó része, hogy végtelen csodálatos módon élem meg ezeket a tanulható dolgokat. Micsoda különbségek vannak az életben a hivatalosan elfogadott tanítások mellett. Kiválasztottnak éreztem magam, hogy ezt mind megtudom ilyen mélységekben. Nagyon szerettem a Feri bácsihoz is járni, de ez valami csodás. Hálát is adtam az angyalomnak és mindenkinek, hogy ilyen mélységekbe bele tudunk menni a Mennysország titkaiba.

János: Nagyon szépen köszönjük.

Márti: Az Örömnünnepen felvetettél néhány új gondolatot. Azt éltem meg, hogy megértettem és csodálatos dolog főleg az, amit a teremtő szféráról mondtál a végén. Ez egy új dolog, de ugyanakkor érthető, felfogható és a magaménak tudom érezni.

János: Miután méltattátok a vasárnapot, látom az Annamari csak figyel. Van-e kérdésed?

Annamari: Az egyik gondolatom, hogy nekem nem igazán tetszik az a szó az ötös és a hatos létsíkra, hogy teremtő. Amikor a teremtésről beszéltünk azt mondtuk, hogy valamilyen mértékig mi is teremtők vagyunk. Úgy érzem, hogy ez nem határozza meg az angyalt. Én a magam számára szellemi síkoknak hívom ezt a kettőt, mert akkor mi különbözteti meg tőlünk, az embertől? Vagy az Isten a teremtő, vagy mi is teremtők vagyunk az alapján, amit tanultunk a teremtésről.

János: Tiétek a szó, Mit szóltok hozzá?

Ildikó: Persze hogy teremtők vagyunk, vagy nem ez a kérdés?

Annamari: Az ötös és hatos létsíkokat nem hívnám teremtő síkoknak, másképp határoznam meg, mert az nem jellemző rájuk.

Kata: Azt gondolom, hogy a világmindenség leképződését is jelenti számunkra a menóra. Két részre osztja, teremtő és teremtett világra. Ez számomra elfogadott, más az, ha a teremtés vonatkozásában beszélünk és ennek egy-egy síkját kiragadjuk, amit meghatározunk, hogy miért ilyen vagy miért olyan. Csak az eddigi ismeretek alapján van három ágra lebontva a teremtő világ, mert valójában tudjuk, hogy sokkal több van. Fogalmazhatjuk az egészet szellemi szférának is.

Annamari: Számomra az lenne a logikusabb, hogy van az anyagi világ és a szellemi világ és a kettő között a négyes, a híd. Számomra ez annyira logikus és jó kép, de abban a pillanatban, ha a teremtő szót behozzuk, azt már megbeszéltük, akkor már nem.

János: Mi a teremtés?

Annamari: Új létrehozása, nem a nulláról.

János: Ki a Teremtő?

Annamari: Az Atya.

János: Ki a Teremtő?

Annamari: Az Isten.

János: Az Istenben van-e új?

Annamari: Persze.

János: Hogyan?

Annamari: Az Isten a minden.

János: Ha az Istenben nincsen új, akkor újat nem teremt. Mit szóltok hozzá?
Nagyon jó, hogy ez így megint előjön, mert a teremtés vonatkozásában már jutottunk valamire.

Márti: Teremtés a lehetőségek létbefordulása. Isten kiáradása a megfogadás által.

János.: Elmondom hogyan fogalmaztuk meg. Azt mondtuk, hogy az Isten minden lehetőség forrása. Ezért valójában, amit teremtésnek mondanak, most hozzá kell tenni még a könyvemben is megfogalmaztam ezt a vonatkozást, hogy a teremtés szó az egyházban, a teológiában, mindig a semmiből való létrehozás. Ezen túlléptünk, hogy a semmiből nem lehet létrehozni, ezért nyilván az Isten maga jelenik meg a teremtésben, vagy jobb szó híján, létbehívásban, mint amit önmaga fogalmaz meg, hogy: *Mindenben lásd meg ŐT*. Vagyis mindenben jelen van, csak különböző minőségben. Akkor a teremtésben csak annyi történik, hogy a benne lévő lehetőségből realizálódik a dolog, méghozzá Mária által. Hogyan?

Annamari: Fogantatás.

János: Azt mondjuk, hogy Minden Kezdet Édesanyja, ami az imánkban is benne van. Ő az, aki maga a Szeplőtelen Fogantatás ebben a vonatkozásban. Az Istenből jövő fogantatás megjelenítője és *Általa* fordul át realitásba a lehetőség. De mindenben az Isten jelenik meg, hiszen a lehetőség *Ő maga*. Tehát a teremtés vonatkozásában valahogy így fogalmaztuk meg és így szakadtunk el attól a teremtés a fogalomtól, ami eddig a fejünkben, a szívünkben, az elménkben volt. Most ez azt jelenti, hogy a teremtés nem hordozhatja azt, hogy újat hoz létre, hanem a lehetőség fordul át egyfajta létezés minőségbe. Ez már valamilyen szinten kevesebb mint az Isten és mégis az Isten. Mit szóltok hozzá? Van-e még ehhez mondanivaló, kérdés?

Annamari: Nem egészen értem, hogy miért nem új?

János: Mint lehetőség már volt, akkor nem mondhatod, hogy nem volt.

Márti: Egyenlőségjelet tettünk a lehetőség és a megvalósulás közé.

János: Mi az új?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Márti: Ami eddig még nem volt.

János: Amikor újat tanulunk, akkor az új micsoda? Amit még nem ismerünk, de van. A mindenségben, teljességében van jelen minden, hiánytalanul. Ami számunkra újként jelenik meg, az csak az ismeretlen, ami még nem ismert. Most olvastam a Moody könyvben, hogy miután meghalt a nő, bevitték egy nagyon nagy csarnokba, amely a tudás csarnoka. Azt mondja, hogy ott mindent lehetett tudni. Nyilván az ő minőségében, az ő szintjén, az ő felfogó képességében, befogadó kapacitásában, mert nyilván, hogy annál kell legyen több is. Tehát ebben a vonatkozásban az új csak az, amit nem ismerünk. Azt tanítja az angyal, hogy a világban nincs hiány. Mindenből annyi van, amennyi kell. Erre kellene a mérték, mert minden van, csak nem ott, ahol szükség lenne rá. Tehát mindenből van elég, csak addig amíg valaki milliószor többet halmoz fel magának, mint amire szüksége lenne, az a másik területen hiányként jelenik meg. Tehát az új ebben a vonatkozásban az általunk ismeretlen. Az angyal tanítása alapján az újra hívja fel a figyelmet, olyan újra, amelyre te ne szabjál korlátot. A megszokás, ami a régihez kapcsol téged, az az ördögtől, a sötétségtől van. Minden ilyen terület gátolja azt, hogy minden új a végtelenbe visz, hogy a lehetőségeket kimerítsd annyira, amennyire képes vagy rá. Te ne legyél gátja ennek. Érted? Az Isten felé ki a legnagyobb gát?

Kata: Az ember saját maga.

János: A saját magam látásmódja. Ez nekem jobban tetszik még, mert az én szívem – lelkem, valahogy ehhez még jobban ragaszkodik. Azt mondja ragaszkodás? Ne ragasszál semmit. Olyan direkt és agresszív módon jelenik meg az új, hogy nem hagy semmi kikaput a megszokottnak, a réginek vagy ahhoz, hogy valamit már megértettem és nem szívesen csinálom. Ez az angyaloknál teljesen természetes, hogy abban vannak, ha onnan közelítjük meg az Istent, hogy kimeríthetetlen. Azt tanítja, hogy még az Isten is új, de nem olyan értelemben, hogy új Isten jön, hanem a mi számunkra.

Kata: Számtalan helyen ott van, hogy *rejtély* a számotokra, mert a különbség, ami az új, amit ő kínál és a régi között van, mérföld távolságra van egymástól.

Annamari: Azt értem, hogy a lehetőségek létbehívása, az a teremtés. Akkor ez az angyalnál, hogy van?

János: Ez a nagy kérdés! Ez volt a témánk, hogy itt mi a helyzet? Ezzel foglalkozunk. Úgy tűnik, hogy az Istenismeretben, az Isten fogalmunkban is egy

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

újabb lépcsőfokra kell lépni és a teremtés vonatkozásában is ezzel kapcsolatban egy következő lépcsőfokra hív bennünket az Isten, vagy az angyalaink, a tanítása kapcsán. Csak azzal tudunk gazdálkodni, ami van. Számunkra itt ez a tanítás, amit meg tudunk érteni, amiből ki tudjuk hámozni és főleg bátran kell gondolkodnunk, hogy előre tudjunk haladni ezen a területen. Menjünk át a teremtésre. Azt mondom, hogy a teremtésben neked szimpatikusabb a szellem és az anyag vonatkozása.

Annamari: A két sík.

János: A helyzet az, hogy ezt megtartottuk, hisz azt nem mondtuk, hogy az angyalok lényege nem szellemi. Nem mondtuk azt, hogy a szeráfnak vagy az Istennek nem szellemi a vonatkozása. Mi nem a lényegüket tettük vizsgálat tárgyává, hanem magát a teremtést. Minek alapján? A második oldal tetején van az a szövegrészünk, hogy:

Mi nem teszünk, nem adunk, nem veszünk,
nem voltunk, nem leszünk, - mi vagyunk *ÁLTALA*. (38.b.G.)

Ezt kezdtük el értelmezni. Itt a második soron van a hangsúly, ugyanis az, hogy: *mi vagyunk ÁLTALA*, ugyanezt az Isten is mondja, hogy: *Én vagyok*. Az ember és általában minden, *Általa* van. A kérdés az, hogy milyen minőségben. Mivel az angyal és a szeráf ugyanabban a szellemi minőségben van, mint az Isten, ezért én azt javasoltam, hogy használjuk azt, hogy közvetlen módon van kapcsolatban ez a három, mivelhogy nem takarja el az anyag. Ez a három, mint ahogy részekből tevődnek össze azok a megállapítások, amelyek aztán a végén az embert megdöbbeníti, hogy mi derül ki ebből. Azt mondja az angyal, hogy *ő* a szeráffal is egy. *Ő* az én mesterem, *ő* az nekem, mint én neked. Egy vagyok Vele. Ezt komolyan kell venni. Nyilván azt az egységet, amit az angyal fogalmaz meg, azt mi csak valami gyenge hasonlatban tudjuk értelmezni, mert itt a Földön nem találkozunk semmi olyan egységgel, amire azt tudnák mondani, hogy most értjük miről beszél. Ugyanakkor azt is mondja minden angyalra az angyal és kivétel nélkül, hogy: *Mi egyek vagyunk*, mi egy vagyunk Velük. Az egész angyal síkkal egy az az angyal, aki tanít engem, aki tanít téged. Tehát *ő* abban a létállapotban van, hogy azt mondhatja, hogy az egység létállapotában élehetem meg magam. Furcsa ugye?

Annamari: Mondja az angyal. Ugye?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Igen. Hozzá kell tennem, hogy ugyan ebben a könyvben van egy olyan rész, ahol azt mondta a meghalt illető, hogy jött a fénylény és eggyé váltam *vele*. Azt mondja, nem tudom jól megfogalmazni, mert azt megéltem, hogy én vagyok, de *ő* is vagyok. Egybeolvadt a kettő. Valamit közöl abból az egységből, ami más, mint a földön megélhető egység teljessége. Egészen más. De az angyal azt mondja, hogy *ő* mindenkivel egy, nemcsak a többi angyallal, az angyal síkkal, hogy így fogalmazzam, hanem a szeráf síkjával is. A szeráf síkja meg egynek mondja magát az Istennel?

Annamari: Valószínű.

János: Tehát a végén olyan egyfajta egységgel találkozunk, amit mi nem látunk át, nem értünk, de viszont tudomásul kell vennünk, hogy a szellem egysége, mert ugye szellemi létezőknek az egységéről van szó, akit az Isten fog össze. Vasárnap nem tudtam ezt a hasonlatot elmondani, amit most talán el tudok mondani nektek. Nagyon sajnálom, hogy a többiek nincsenek itt, de talán a hangfelvétel kapcsán vissza tudunk térni és a jövő héten is tudunk beszélni erről. Ez bennem valahogy így jelent meg, így tudnám nektek elmondani, nem úgy, mint a menóra. Vannak az angyal könyvben is olyan ábrák, ahol az Isten egy pont közepén és körötte körívek vannak, amelyek az egyes síkokat jelzik.

Kata: A tőle való távolságot.

János: Így van. Ha hat körívet fogalmazok meg, akkor azt mondom, hogy a hat sík és közepén az Isten. Az Isten maga a fény. Milyen fény? A fehér fény. Felfoghatatlan mértékű ragyogásban. Az Istenből kiáradó fénysugarak, azok a teremtett értelemmel rendelkező létezők, a fénysugarak. Az Isten jelen esetben úgy működik, mint egy prizma. Bár itt a Földön csak hét színt ismerünk, az angyal szerint ennél sokkal több van a szellemvilágban, de maradjunk a hét színnél. Ebben a hét színben körbe ontja a fényt az Isten. Minden egyes fénysugár más színű, mint a másik. A fénysugár a hét színben végtelen számú, mert nem lehet azt mondani, hogy ennyi színt lehet kibontani, főleg az átmeneteket tekintve és minden egyes fénysugár egy-egy értelmes létező. Ez így érthető eddig?

Kata: Igen.

János: Te egy más színű fénysugár vagy mint én, mert mások vagyunk, lelkileg mindenféleképpen.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: Igen, én ezt úgy fogalmazom magamnak, hogy mindegyik létező olyan ruhát ölt magára, amit abból a fényből tud magával hozni.

János: Az majd később jön, de mivelhogy azt mondtam, hogy ezek a körívek nem elválasztják egymást, de valahogyan jelezni kell, hogy eddig van a szeráf síkja, onnan jön az angyal síkja. De az, hogy mi a különbség az szeráf síkja és az angyal síkja között az adott szín vonalán, azt a fény intenzitása jellemzi. A Szeráf felmérhetetlenül nagyobb intenzitású fényt birtokol abból az Isten közelségéből kifolyólag, amit az angyal ugyanazon a vonalon. Beszéltünk arról, hogy az a súly, ami lehúz téged, ugyanaz a vonal az Isten felé, ami meg is emelhet téged. Rajtad múlik a dolog. Most egy kicsit kalandozok más területre, hogy jobban megértessem magamat. Arról tudtok, hogy mindenkinek van egy aurája. Bizony, bizony arról számolnak be, hogy az aura különböző színű és nem csak egy aura ilyen vagy olyan, hanem alapjában véve amilyen az ember, olyan az aurájának a meghatározó színe. Ez nem ugyanaz, mint a másiké vagy a harmadiké, vagy a negyediké. Tehát ilyen értelemben az a személyiséget is magába foglalja. Azaz egy fénysugár. Az az egy fénysugár, úgy is fogalmazhatunk, hogy színsugár, ami ő maga. De viszont arra az egy fénysugárra felfűzve ott van a szeráf, ott van az angyal, ott van az ember és később ott van az állat, a növény, az ásvány. Ebben az esetben a fény intenzitása az értelmet is jelenti, a szív tartalmát is megfogalmazza, az Istenhez tartozást, a mindenség ismeretét is magába foglalja. Ugyanarra a vonalra felfűzve ott van az angyal, akinek megvan a maga mestere, szeráfja. Az angyal meg a mi mesterünk ugyanazon a fénysugáron és ez a tudatos lét. Az állat, a növény és az ásvány azért nem játszik most szerepet, mert azt tanítja az angyal, most így fogalmazom, hogyha belépsz a fénybe, akkor majd minden téged fog szolgálni. Addig te szolgálod őket. A minden azt jelenti, hogy az állat, a növény, a kő téged szolgál majd, tehát abban a tudatban élsz, de amíg ennek nem vagy a tudatába addig te szolgálod őket. Mit csinál a hétköznapi ember? Szolgálja a világot, szolgálja a vágyait. Tömi a hasát, meg a pénztárcáját, meg amit akarsz és teljes mértékben kimeríti a Földet minden tekintetben, állat, ásvány, növény vonatkozásában. Tökéletesen kizsigereli, tönkreteszi, feléli. Tehát ezzel most nem foglalkozom, csak a tudatos lényekkel, az értelemmel megáldott lényekkel. Viszont minden egyes körívben, függetlenül attól, hogy a szín hogyan különbözteti meg az egy- egy színsugárban lévőket, mind azt éli meg, hogy ő is egy fénysugár. A fénysugárnak a tudata, a tartalma, a lényege, óhatatlanul egységbe olvassza őket, mert mind tudja, hogy fényből vagyunk. Tudja a szeráf is, tudja az angyal is, az ember nem, majd, ha csak rájön, hogy igenis fényből vagyunk. Nyilván az angyal fényintenzitása már csökken, tehát kevesebb vagy gyengébb, mint a szeráfé. Az ember fényintenzitása még gyengébb. Sőt, az

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

ember vonatkozásában ahogy távolodunk a középponttól az fény intenzitása odáig elérhet, hogy szinte elveszti a fényét és a fény hiányában, a sötétségben találja magát. Mert képes rá.

Márti: Ateista.

Annamari: Az anyag elzárja a fény útját.

János: Persze. Tehát magát a valóságot, a fény vonatkozásában valahogy így tudom megragadni, megfogalmazni, hogy hogyan kötődünk össze ugyanazon a vonalon az anygallal, a szeráffal, miközben egységben vagyunk az összes többivel, a szellem szintjén. Az anyag szintjén miért nem tudunk így egységbe lenni?

Márti: Mert nem azt tapasztaljuk meg és anyagban látunk mindent.

János: Mert elzár bennünket az anyag.

Kata: Ha azt mondom, hogy az egyenes a végtelen pontoknak az összessége, amikor anyagban vagyok ezt már nem látom, mert a kapcsolat nincs meg.

János: Tehát, mert az anyag eltakar mindent. Eltakarja a szellemet. Mi a különbség az anyagvilág és a szellemvilág között ebben a vonatkozásban?

Kata: A szellemvilágban ebben a vonatkozásban egység van.

János: Mi a szellemvilág jelentősége ebben a vonatkozásban?

Márti: Közvetlen megtapasztalás van, itt pedig hitből élünk.

János: Nincs semmi, ami eltakarja a másikat. A gondolatot magától értetődően közvetítik egymással. Látod a másik gondolatát, a másik habitusát, feladatát, mindent látsz.

Ildikó: Azért van a különbségtétel, mert a teremtő világ, a szellemvilág, az láthatatlan. Annak a számára, aki már ott van, az már érzékeli. Az anyagvilág pedig látható. Ez, ami meghatározó különbség a kettő között.

Annamari: A szellemvilág az éli az egységét.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Köszönöm.

Kata: Swedenborg úgy fogalmazza meg, hogy nem tudják a pontról levenni a szemüket. Ez a számomra arra emlékeztet, hogy itt a Földön az evangélium úgy fogalmazza meg, hogy: „Aki az eke szarvára teszi a kezét.” Tehát minden szellemi létező számára ott egyszerűen csak *Ő* van és az egységélmény, amely ugyanakkor a különbözőségek dinamikus harmóniáját hordozza, abban nyilvánul meg.

János: Valami fantasztikus csoda, hogy ebben a vonatkozásban már a Hang azt tanítja, ami a szeráfra és az angyalra is vonatkozik, hogy az Isten nem személyválogató, ha nem, szerepeket kiosztó. Na, ez a színekülönbség. A különböző szerep. A végtelenségben nincs ismétlés. Az ember vonatkozásában és ebben a világban minden feladatra van ember. Minden részfeladatra, minden apró dologra van ember. Van, aki nagy vonalakban gondolkodik a másik pedig a legkisebben gondolkodik. Van, aki a bolha nemi életét vizsgálja, a másik meg a csillagok között kutakodik, mert végtelenül mindenre van ember.

Kata: Úgy fent, mint lent.

János: Így ahogy mondtad. Ezt a dolgot a szellemvilág másképp éli meg, mint az embervilág. Akkor más tartalmakkal találkozunk náluk, ami a számunkra nem megtapasztalható és még ismeretlen. Nagyon nehéz például azzal megbarátkozni, amikor arról tanít, hogy az ember egyesülni fog az angyalával. Eggyé válik. Nem történik semmi más, mint az, hogy a kisebb intenzitású fénysugárba, aki én vagyok, a nagyobb intenzitású fénysugár beleköltözik és a kettő intenzitása egy újat hoz létre. Nem olyat, ami még soha nem volt, hanem ami volt, csak még nem történt meg. Azt tanítja az angyal, hogy te vagy az alap én vagyok az építmény. De te vagy az alap. Ez azért is érdekes, mert a maga szellemiségevel fog belém költözni, ami már itt most elkezdődött?

Igen.

János: Hát bizony elkezdődött, de még nem a teljességet jeleníti meg. Amikor már nincs hiány ebben a dologban, akkor az egység is teljes lesz. Tehát a szellemvilágban nincs semmilyen korlát abban a minőségben, ami az *ő* részét jelzi. Ezért van némi különbség az angyal és a szeráf között és még ki tudja kik között, mert mi most csak ezzel foglalkozunk. Biztos vagyok benne, hogy nem három van, mert említ kerubokat is és nyilván a feladat is nagyobb. Azt tanítja Allan Kardec, hogy az angyaloknak megvan a maguk hatóterülete, a feladata, és

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

a szeráfoknak is, amely világrendi nagyságú. Ahhoz tudnám hasonlítani, hogy az angyal feladata az ember vonatkozásában jelenik meg. A szeráf feladata pedig egy egész galaxis vagy az egész világmindenség részterületén, ahol nemcsak az élőlényekről van szó, hanem az élettelenek vonatkozásában is, ami mindent birtokol, irányít. Gondold el, tízmilliárd csillag van ebben a galaxisban és ez egy kis galaxis. Tízmilliárd a galaxisban, ami belátható. Most a szeráf feladatával kapcsolatban szeretnék valamit megfogalmazni, hogy az ő hatásterülete, az ő feladata mennyire kitágul az angyalhoz képest.

Kata: Mindig szem előtt tartom azt is, hogy a szellem úr az anyag felett, jó vonatkozásban értsük, a szellem tudja az anyagot végül is olyanná formálni, alakítani a kapcsolatban, ami az egység, a fényesség, a bölcsesség, a tökéletesség irányába visz.

János: Valamit megfogalmaztunk a szellem síkjáról. Az angyal síkjáról, a szeráf síkjáról és az Istenről, magáról a teremtésről.

Ildikó: Ez így most nagyon jó. Az Örömnép végén felmerült az a kérdés, hogy teremtett-e az angyal? Valóban ez jogos kérdés és ezt így meg lehet érteni ezekkel a síkokkal, hogy tulajdonképpen a szellemvilágban vagyunk, ahol síkokról lehet beszélni és a teremtés is valahogy másképp képzelendő el az Isten által.

János: Tehát a teremtés. Azt tudjuk jól, hogy a történelem során az értelem fejlődésével, az ismeretek fejlődésével, maga a teremtés fogalma milyen szinten változik. A maják úgy gondolták, hogy az embert kukoricából teremtette az Isten.

Annamari: Vagy, oldalbordából vagyunk mi nők.

János: Ami itt problémát jelenthet az ember számára, hogy ez képes megkötözni az embert. Olyan elképzeléssé, olyan információvá válni, amihez az ember ragaszkodik. Kétezer év óta ebben a keresztény kultúrkörben, az Ószövetségnek a teremtéstörténete jelenik meg és épül bele szinte a sejtjeibe az embernek. Kétszázévvvel ezelőtt még nem volt kérdéses Európában az, hogy keresztény vagy, vagy nem, mert az volt, mint ami a földesura. Akkor még nem ismerték az Evangéliumot, sem a Bibliát, mert nem tudtak olvasni, esélyük sem volt rá. De a lényege a dolognak, hogy amióta ember képes ezzel így találkozni, beleivódik az emberbe annak a tanításnak a tartalma, amit eddig ismert. Még ma is miért hiszik el azt, hogy Jézus keresztre vitte a bűneinket? Mert le van

írva és ez a teremtés vonatkozásában is így van. Minden vonatkozásában így van, hogy az ember inkább hiszékeny, mint hívő. Óriási, felfoghatatlan nagy lépés volt az amire a Hang felszólította a benne hívőket, hogy kezdjete el gondolkodni önállóan. Miről? Mindenről, kivétel nélkül. Mindenről, ez azt jelenti úgy tűnik, hogy a teremtés vonatkozásában is előbb-utóbb elénk áll az az új, ami nem a régi. Mennyiben nem a régi? Semennyiben. Mert ettől lesz más. A valóság nem igazodik az ember befogadóképességéhez. Az embernek kell igazodni, alakulni a valósághoz. Az embernek kell megkeresni a valóságban azt, amit képes ebből értelmezni, felfogni.

Kata: Azt tanítja az angyal, hogy a régi tan porba hull. Nem azt tanítja, egy kicsit vagy a fele, hanem úgy, ahogy van. *FÉNYT kap, feltámad, szabad. (80.b.417.o.)*

János: Előbb utóbb igen, főleg azoknál, akik beállnak ebbe a gondolkodási menetbe. A teremtés vonatkozásában mit látunk? Eddig azt gondoltuk, hogy van az Isten és az Isten, mint teremtő, teremt mindent. Egyetlen egy kérdés maradt ki, hogy hogyan, miáltal, milyen vonatkozásban? De az angyal nem hagyott békén bennünket és mondd olyan tanításokat, amelyek mentén el kell gondolkodni, hogy jól gondolkodunk-e erről. Ha azt mondom neked, hogy van három szellemi sík, amely végső soron egynek éli meg magától. Ezt mondhatom?

Annamari: Igen.

János: Bocsánat, hogy az Istent is síkként jelenítem meg, de Isten és a két sík, mint szellemi sík, egyként éli meg magát, különböző minőségben. Az egység vonatkozásában is különböző minőségben éli meg magát. Mindegyik valami felfoghatatlan magabiztossággal és tudatossággal jelenti ki, hogy: *Mi egyek vagyunk*. Ha azt tanítja az angyal, hogy: *mi nem voltunk*, úgy lesz mondja az Isten is, hogy: *Mi nem voltunk, mi vagyunk*. A szeráfra is azt kell mondanunk, hogy akkor *ő* azt mondja, hogy: *Mi vagyunk és nem voltunk*. Ugyan azt mondja, amit az Isten mond, hogy: *Én nem voltam, Én vagyok. Ő az, aki van*. Ilyen értelemben ott, ahol az Isten közvetlenül jelenik meg az angyal és a szeráf által, csak más-más minőségben. Megteheti?

Kata: Igen.

János: Megjelenhet. Még egyszer próbálom a fény és a kiáradás vonatkozásában ezt valahogy megjeleníteni, hogy az Ő teremtése ebben a

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

vonatkozásban azt kell mondjam, hogy Ő az angyal is. Mondhatom ezt? Hiszen azt mondja, Belőle vagyunk.

Ildikó: Igen.

János: Mondhatom-e azt, hogy a szeráf is az Isten? Nem úgy, mint az ember.

Annamari: Az ember nem belőle van?

János: Az ember belőle van, de ő nem Isten, hanem isteni. Van egy könyv, amit az Erika adott nekem, ami a miszticizmusról szól és akit meginterjúvolnak. Egy nagyon nagy gondolkodó és teológus a maga területén és megkérdezi tőle, hogy az ember Isten? Igen, azt mondja, azok vagyunk. Én rögtön abban a pillanatban rávágtam, hogy nem azok vagyunk, hanem Belőle vagyunk. Mi nem Isten vagyunk, hanem mi Belőle vagyunk. Kialakulásában, a kiadás vonatkozásában az ember a maga anyagvilágával találkozik, ami elkülönül a szellem világától minőségben?

Kata: Igen.

János: Minden vonatkozásban elkülönül Tőle. Miért ne tételezhetem fel ennek alapján azt, hogy nem, mint egy különálló entitás teremti a mindenséget, hanem egy egységben teremti a mindenséget, az anyagvilágot, a szellemvilágot, ebben a vonatkozásban, ha az Isten szellem. Az evangéliumban benne van, hogy szellemben kell imádni. Jézus elmondta, hogy szellemben és igazságban kell imádni az Istent. (Jn.4.24) Nagyon érdekes ez a két szó, hogy az az igazság, hogy szellem az Isten. De nemcsak az Isten szellem, hanem az szeráf is és az angyal is szellem, közvetlen módon. Mi közvetett módon vagyunk, mert anyagtestbe záródott be, bizonyos értelemben, ez a szellem. Akkor szabadul ki, amikor meghalunk. Megyünk látogatóba haza, vagy a végleges otthonunkba, a szellemvilágba. De a teremtett világ, amit más vonatkozásban úgy lát az angyal, hogy itt minden csak egy álom. Az Isten álmodik, de amit mi realitásként élünk meg, az az anyagvilágban van. Az anyagvilágot, azt a másik három síkot, az a másik három sík egységben teremti. Hogyan? Időről nem lehet beszélni, mert ott nincsen idő, hanem meg van a feladata a szeráfnak, az angyalnak. Az ezoterikus tanulmányaim időszaka alatt is találkoztam már különböző gondolkodók szövegében azzal, hogy mindennek, ami van, van egy szellemi forrása. Ezt Platón is elmondta már. Amikor arról beszélek, hogy növény, annak van egy középponti szellemi forrása, amely minden növényt magában foglal. Ugyanakkor a fának, a birsalmának, a nefelejcsnek, mert az

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

minden nefelejcsset magába foglal és nincs két egyforma nefelejcs. Tehát ennek vannak szellemi felelősei.

Kata: Szellemi valósága van.

János: Szellemi valósága van ennek a vonatkozásában, ami az *ő* feladata. Az, ami az *ő* területe, hogy minden, ami létezik, minden, ami van, az valamihez, valakihez tartozik. A teremtés vonatkozására, hogy visszautaljak, nem idegen tőlem az a gondolat, hogy a megvalósításban, az anyagvilágban való megjelenésében, *neki* szerepe van.

Annamari: Mármint kinek van szerepe?

János: Az angyalnak és az Istennek közvetlen. Az Isten ebben a vonatkozásban elindít valamit. Azt mondtuk, hogy Benne nincs változás, elindítja a változást.

Kata: De a szeráfban, az angyalban van.

János: Ott minden változik. Azt mondja, az az *Ő* teste. Az Istenben nincsen változás, de elindítja a változást. *Ő* az elindító, a szellemvilág a megvalósító. Ide tartozik Mária szerepe is, akiben a fogantatás létbefordulása nélkül nem történik meg mindez, egyszerre és hiánytalanul. Visszafelé az ember, mint híd a szellemiségbe visszaviszi mindazt az anyagot, amit a szellemi síkok valóságban hoztak létre a lehetőségből. Visszaviszi, átalakítja. Amikor az angyallal egyesült, új kreatúra jön létre és amikor a szeráffal egyesül olyan kreatúra jön létre, amely nem hasonlít az előbbihez. Sem az egyik, sem a másik vonatkozásában. Végül Istenbe visszamenve találják meg a végleges otthonukat.

Annamari: Lüktetés.

János: Pontosan. Pulzálás.

Ildikó: Az, hogy visszaviszi az anyagot akkor az azt jelenti, hogy az szellemivé válik?

János: Igazából én azt gondolom nem visszaviszi, hanem átalakítja. Az *ember a nagy átalakító*, tanítja az angyal. Még a rosszat is át tudja alakítani jóvá. *Ő* a nagy átalakító. Ugyanis nincsen olyan létező, aminek ne szellemi lenne a forrása. Olyan, hogy anyag nincs is, csak szellem van. Mi anyagként látjuk.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Visszaadja az eredeti természetét, visszaadja az eredeti mivoltját, meglátja benne és visszaalakítja. Ne kérdezd, hogy hogyan.

Annamari: Gyakorlatilag.

János: Én úgy gondolom, hogy önmagában, mert az embernek csak ott van kompetenciája. Máshol nincsen. Ott nincsen kompetenciám, hogy ezt az asztalt átalakítsam szellemivé. Megszűnik az anyagisége, meglátom a szellemi gyökerét. Meglátom, hogy ez az Isten nélkül nem létezne. Amikor csak ezt látom már, akkor alakítottam át az anyagot szellemivé. Mit szólsz hozzá?

Kata: Igen, több forrásban is találkoztam hasonlókkal. Például a pránanadisok tudnak a levegőből anyagot formálni. A nővérem, aki ezt tanulta, ő mondta, hogy a mestere a kezében az ujjai között formált egy kis golyót, a szemük előtt. A másik oldalról pedig amikor hasonló könyveket olvasva, amit a János, Moody féle könyvben kínál, ott meséli el a megkérdezett alany, hogy oda át is vannak szabadidős tevékenységek, amikor az anyaggal dolgoznak. Az egyik ilyen alkalommal fehér egeret formáltak.

János: Folytassuk tovább, ami még itt hátra van, a második oldalon van két megfogalmazás amikor pontosan erről beszéltünk, hogy:

Sokan vagyunk,

János: Sok szín van a fényben,

de EGY a szavunk.

János: Mert mindegyik fény.

Márti: Ezt akartam elmondani az előbb, csak nem akartam a szabadba vágni.

János: Azt tanítja:

A Kegy általunk árad.
S mi el nem fáradunk.

János: Az Isten kegyelme általuk árad. Hogyan, ha nem élik meg magukat az Istennel egynek? Az Istennek nincs azzal problémája, hogy általuk árad a kegy.

Kata: Nem tud mást tenni.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Ez azt jelenti, hogy az Isten elindítja a kegyelmet és rajtuk keresztül árad, különböző minőségben, mert *ők* is az Istent jelenítik meg, közvetlen módon. Bennük, ebben a vonatkozásban nincs hiány, ami itt a Földön viszont az anyagvilágban jellemző.

A KEGY, MIT ADUNK,
A LÉT, HOL VAGYUNK. (44.b.282.o.)

János: A következőnél:

Őt az angyal és *hat* a Szeráf.

Mi én neked - az *ő* nekem:

A Közvetítőm és Mesterem.

Én egy vagyok vele.

Így a Három tele. (39.ut.szem.b.G.260.o.)

János: Különböző minőségű egységet fogalmaz meg *vele* és mégis minden további nélkül kijelenti, hogy egy a szeráffal, azzal, aki a Mestere. Valahogy úgy jön össze nekem ahogy az előbb magyaráztam, hogy a nagyobb intenzitású fény, a fénnel, persze, hogy egynek élheti meg magát, hiszen azon a vonalon van. Azon a szálon van. Beszéltük már arról, hogy minden gondolat, bármilyen leheletvékony is, amivel *rá* gondolsz, mégis ellensúly ezer és ezer kötélre, amivel a földi és a saját gondolkodásod lehúz. Ez az a szál, ami te magad vagy, csak másképp éled meg magad itt a Földön és másképp éli meg a másik feled, az angyali feled, a szellemvilágban.

Kata: Mert *ő* egy a forrással.

János: Mert *ő* mindig a forrást látja. Nem idegen tőlem ennek alapján, amit nem én magam találtam ki, ahol azt tanítja: *Mi nem voltunk, nem leszünk, - mi vagyunk ÁLTALA*. A teremtés is szükségszerűen így kell, hogy megjelenjen. Így képzelhető el az a három sík, amit anyagvilágnak nevezünk. Azoknak az elindítója az Isten és az angyalok és a szeráfok által történik meg. Még egy gondolatom van, amit megint a Hangból kölcsönzök. Fantasztikus. Azt mondja: *Az Isten közösség*. Úgy egy, hogy egyben közösség. Tehát az Isten fogalmunk is kell, hogy változzon.

Annamari: Nyilván a Hang nem erre gondolt, amiről mi beszélünk, hanem a Szentháromság vonatkozásában.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Valószínűleg így van ahogy mondod.

Márti: Azt mondta, hogy egyedül nem lehet szeretni, ezért közösség szükségyszerűen az Isten.

János: Igen, így van ahogy mondod, mégis ez a dolog ide is alkalmazható.

Kata: Gitta maga mondja, hogy ez a tanítás nem mindenkinek ugyanabban a minőségben, ugyanazon a szinten fog megjelenni. Ki mennyit tud megérteni, befogadni és egy magasabb szinten értelmezni. A régit, a megszokottat elengedni.

János: Ahhoz, hogy az Istenről valamilyen fogalmat tudjunk alkotni, arra most nincsen lehetőségünk. Nagyon érdekes, ha mégis valamit megakarunk *Róla* fogalmazni, ha találkozni akarunk *Vele*, akkor azt mondjuk, amire Jézus tanít, hogy: *Szeresd az Atyát*. A mindenséget nem lehet szeretni, az kicsúszik az ember markából. Kit lehet szeretni? A személyt lehet szeretni. Ezért, ha az Istent szeretni akarom, akkor ki jelenik meg nekem, hogy ez valóban valakihez, valamihez köthető legyen? Hát Jézus. Jézus jeleníti meg az Istent oly módon, hogy azt tudom mondani, hogy tudom szeretni Istent általa. Megint *Általa*. A teremtésben is ugyanez jelenik meg ami Jézus esetében, hogy meg kell jelenni az Isten kiáradásában az *Ő* kijelentésének, úgymond az *Ő* szavának, az önmagáról való tanítás teljességének. Nem az, hogy mindenről tanít, hanem amire szükséged van, azt teljességében tanítja. Ahhoz, hogy fogalmad legyen nem a Jahvéről, hanem az Atyáról. A Valóságról. Mekkora lépés az Atyáig eljutni minden vonatkozásban. Ilyen értelemben az Isten úgy közösség, hogy mi is tudjuk, hogy közösségben vagyunk VELE, ha hiszünk Benne. De még mindig csak közvetett módon tudjuk megtenni, mert hit által tesszük, nem megtapasztalás által. Ahogy mondtad, nem megélés által. Nagyon érdekes, amit az Erika adott könyvet, hogy a misztikusok arra helyezik a hangsúlyt, hogy tapasztald meg az Istent és akkor majd hiszel Benne. Tehát a megtapasztalásra helyezik a hangsúlyt, ezért vannak a rítusok, a szertartások és ezért törekednek mindenféleképp arra, hogy valamilyen istenélményben megtapasztalják az Istent és ezáltal kerüljenek úgymond, közvetlen kapcsolatba. De ez csak időleges és akkor sem biztos, hogy az Istennel kerülnek kapcsolatba. Oly sok közbülső dolog van. Megint hadd idézzem a Feri bácsit, amit a Márti is mondott a múltkor, ha itt megjelenne egy angyal, azt hinnénk az Isten jelent meg. Most már nem hinnem kell, hanem tudnunk kell, hogy az Isten jelent meg angyal formájában. Mert az angyal, a szeráf az Istent jeleníti meg, méghozzá abban a hiánytalanságban, amilyen minőségben *ő* képes erre, amiben van. Ezért, ha azt

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

mondom neked, hogy az Isten nem csak önmaga, hanem a szeráf síkja is és az angyal síkja is.

Ildikó: Ezért kell mindenben meglátni *ŐT*, mert minden *Ő*.

János: Fogunk még erről sokat beszélni.

Ildikó: Nem jót mondtam?

János: De nagyon jót mondtál. Bízzál magadban, tanítja az angyal.

Kata: Azt gondolom, hogy ez a megjelenési forma, tehát hogy Jézus milyen formában jelenik meg, függ az egyénnek attól a szellemi valóságától, hogy mit tud elhordozni.

János: Kinek a szellemi valósága?

Kata: Amikor például valakinek istenélménye van, valamilyen formában megjelenik neki az Isten, akár angyal, akár szeráf minőségben. Nyilván abban a fényben, amit képes az egyén elhordozni.

János: Én nem így látom ezt. Nem az angyal idomul az emberhez, hanem az ember látja meg azt a fényt, amit képes befogadni.

Ildikó: Biztos, hogy így van.

János: Mert nem a teljes valóságát látja az angyalnak.

Kata: Persze, hogy nem.

János: Azt csak a szellem látja, tehát megfordítanám a dolgot.

Kata: Azt is tanítja az angyal a Lilinek, hogy akkor sem látsz, ha túl erős a fény.

János: Erről van szó, mert az én látásom korlátozza.

Kata: Igen, ez rendben van.

János: Ez éppen olyan dolog, hogy a nagyon nagy fény, amit én már nem vagyok képes befogadni, csak annyit látok meg amennyire képes vagyok. Hiába

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

van százszor nagyobb intenzitása a fénynek, nem vagyok képes többet látni belőle. Hiába van itt több valóság, mint amit én képes vagyok meglátni.

Kata: Ez nem függ az angyaltól azt mondd?

János: Nem.

Kata: Annak kapcsán sem, ha valami rendkívüli élmény éri az embert?

János: Nem tudom. Nem tudok neki teljes mértékben ellentmondani. Abban gondolkodom, visszatérve az igazságra, hogy hiába van, hiába áll rendelkezésemre a valóság, az igazság teljessége. Itt van előttem?

Kata: Igen. Persze.

János: Mégsem vagyok képes többet meglátni belőle, mint ami én vagyok, mert a korlát is én vagyok.

Kata: Természetes. A vakságom, a félelmem, a hiedelem és számtalan dolog lehet még, ami gátat szab a valóság teljességének.

János: Nem a valóság igazodik hozzám, hanem én tudok annyit meríteni belőle.

A. Kati: Az jutott eszembe amikor azt tanítja, hogy szűrik a tanítást.

János: Így van.

Kata: Mind a ketten, a szeráf és az angyal is.

János: A valóság teljességéből szűrik. Azt is látni kell, hogy a szeráf valósága több mint az angyal valósága, de valóság.

Ildikó: Csodálatos.

János: Kétféle módon megfogalmaztam az angyalt. Az első oldalon az, hogy ki az angyal?

Ki az angyal? (Az Istent közvetlen módon megjelenítő szellemi létezőnek az a fele, aki a sűrűbb anyagi világban fejlődő felével való egyé válás által teljesíti be, a teremtés rendjében fogant feladatát.)

János: Itt, mint egy személy vonatkozásában fogalmaztam meg, a másik oldalon már a végén pedig szinte ugyanannak a gondolatnak a menetén;

Ki az angyal? (Az Istent közvetlen módon megjelenítő szellemi létezésnek az a fele, akik a sűrűbb anyagi világban fejlődő felével való eggyé válás által teljesíti be, a teremtés rendjében fogant feladatát.

János: Tehát nem létezőnek, hanem a szellemi létezésnek a fele, mert az angyal sík létezés.

Kata: Az első meghatározásban mintha különálló, külön lenne, míg a másodikban maga a létezésnek a felét fogalmaztad meg.

János: Igen. Módosítást szenvedett a szöveg és hogy az utolsó felét is elmondjam, amit még lehet nem mondtam el, hogy amikor meghal a tanítvány és találkozik az angyalával, a másik felével, akkor a másik felében nemcsak az angyalával találkozik, hanem az egész angyal síkkal. Azzal egységben éli meg magát, mert nemcsak az angyallal találkozik, hanem azzal az életérzéssel, azzal az élménnyel, hogy egy vagy mindenkivel.

Kata: Itt jön be a Hangnak az a mondata, amivel én kezdettől küszködök, hogy: *Az Isten fog élelem állni.* Ez számomra kezdettől fogva nem így van.

János: Igen.

Kata: Ebben a megfogalmazásban teljesen más és egyértelmű.

János: Igen, mert ha ő egységben éli meg magát az angyal sík minden angyalával, akkor az eggyé válás által én is ennek leszek a részese.

Ildikó: Tehát az egész Mennyország.

János: Egészen pontosan. Az időnk elment, nehéz volt?

Annamari: Új volt.

János: Mindenesetre arra mindig figyelmeztessetek, ha az alábbi szövegtől eltérek. A jövő héten, hogy mi lesz a témánk, úgy látom ezt a dolgot, hogy az angyalsík természete, és nem véletlen ez a címe, ezt a mai napon befejeztük. Ez nem azt jelenti, hogy lezártuk, nyilván jönnek kérdések és újból és újból elő kell

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

venni és megvizsgálni ezt, de ennek tudatában az angyal tanítása vagy megerősít bennünket, vagy nem. Amikor én már olvasom az angyal tanítását, felfedezem benne azokat a mondatokat, amelyek megerősítenek, mert itt is megjelenik ez a látásmód, ez a gondolkodás és a valóságnak ez az ismerete. Ezzel én végeztem és visszamennék egy picit az Egy-Kettő kigyűjtésre, ahol lemaradt két tanítás. Azt még megvizsgálánk és utána jön a 15. beszélgetés Lilivel folytatása.

Annamari: Ott van még a 39. beszélgetés utolsó sora, hogy:

Így a Három tele.

Ez mit jelent?

Jánosa: Tele, az a teljesség.

Annamari: A három szellemi teremtő sík teljessége. Az van tele.

Kata: Viszont a tanításban van egy hely, ahol az angyal mondja, hogy:
S várom, hogy jöjjön az Egy, a Három és a Hét. (51.b.304.o.)

Ildikó: Szeretném az elküldött verssel kapcsolatban elmondani, hogy csodálatos volt és érdekes.

János: Köszönöm szépen. Fogok küldeni még, mert találtam a Tánczos Katalintól olyan verseket, amit szintén tovább küldök nektek, hogy ízlelgessétek.

Hanganyagból az írott formát megalkotta: Tóth Katalin

Szerkesztette: Petróczi István